ΚΑΤΑΔΙΩΚΤΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Εἰς τὸ Βερολῖνο πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτέθησαν σ' ἐφαρμογὴ τὰ νέα «ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα» Βρίσκονται νυχθημερὸν στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, ἕτοιμα πάντοτε στὴν πρώτη ἀνάγκη, ἐξωπλισμένα μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴν σύντομη σύλληψι ἢ ἀνακάλυψι τῶν ἐγκληματιῶν. Εἶνε ἐπίσης ἐφωδιασμένα μὲ εἰδικὲς φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ κινηματογραφικὲς συσκευὲς γιὰ τὶς ἀναπαραστάσεις τῶν ἐγκλημάτων. Σὲ ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ Βερολίνου ἔχουν τοποθετηθῆ, ἐπίσης αὐτόματα τηλέφωνα στὴ διάθεση τοῦκαθενὸς γιὰ τὴν ταχυτέρα εἰδοποίησι τῆς ἀστυνομίας, εἰς περίπτωσιν ἐγκλήματος ἢ κινδύνου. Κατὰ τὰς δοκιμὰς ποὺ ἔγιναν ἐθαυμάσθη ἡ δραστηριότης τοῦ ἀστυνομικοῦ προσωπικοῦ τῶν νέων αὐτοκινήτων.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ἡ γρηᾶ τροφὸς τοῦ Γάλλου σοφοῦ ντ' Ἀλαμπέρ, βλέποντας ὅτι ὁ κύριός της, ἀφοσιωμένος στὶς μελέτες του παραμελοῦσε τοὺς φίλους του οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴ γνώμη της θὰ τὸν βοηθοῦσαν ν' ἀναδειχθῆ κοινωνικῶς, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα :

— Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... Ἐσύ, σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ θὰ παραμείνῃς φιλόσοφος...

— Καὶ τί θὰ πῆ φιλόσοφος κατὰ τὴ γνώμη σου ;... τὴν ἐρώτησε γελώντας ὁ ντ' Ἀλαμπέρ.

— Φιλόσοφος, ἀπήντησε σοβαρὰ ἡ γρηᾶ, εἶνε ἕνας τρελλὸς ποὺ βασανίζεται σ' ὅλη του τὴ ζωὴ γιὰ νὰ μιλοῦν μετὰ τὸν θάνατό του !...

τοὺς στρατιῶτες του νὰ φρουροῦν τὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα τὴν εἴσοδο ἢ τὴν ἔξοδο, καὶ ὁνὸ ἄλλους στὴν ἐσωτερικὴ πορτα. Ἔπειτα ὁ ἀνθυπολοχαγὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἐπροχώρησαν, ἀνέβηκαν μιὰ ὡραία, πλατειά, μαρμαρένια σκάλα ποὺ ἔφερνε σὲ εὐρύχωρο προθάλαμο, μὲ διβάνια γύρω καὶ τάπητες χάλιον. Ἐδῶ ἐτοποθετήθη φρουρὸς ὁ ἕκτος στρατιώτης. Ἐπειδὴ ἡ Κυρὰ-Σοφιὰ τοὺς ἐπληροφόρησε ὅτι ὁ μὲν *ἀνδρονίτης* (το Σελαμλίκι) βρίσκεται δεξιὰ ὁ δὲ *γυναικωνίτης* (το Χαρεμλίκι) ἀριστερά, ὁ ἀξιωματικὸς καὶ οἱ συνοδεύοντες τον ἐπροχώρησαν ἀριστερά ! Ἐπέρασαν ἕνα μεγάλο δωμάτιο στρωμένο μὲ Περσικοὺς τάπητες καὶ στολισμένο στὶς τρεῖς πλευρές του μὲ πολυτελεστατα μεντέρια ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἦταν ἕνα πλῆθος μαξιλάρια γαλοζια, κόκκινα, πράσινα, βελουδένια ἢ μεταξωτὰ χρυσοκέντητα. Στον τέταρτο τοῖχο ἦταν ἕνα θαυμάσιο τζάκι, μὲ ἀροβουργήματα καὶ ἄλλα χρυσοποικίλματα. Πλαγι ὑπῆρχε μια μεγάλη πόρτα. Τὴν ἄνοιξαν καὶ μπῆκαν σὲ ἄλλο δωμάτιο, πισω ἀπο τὸ ὁποῖον ἄκουσαν συγκεχυμένες φωνὲς καὶ διαπεραστικὲς κραυγὲς γυναικῶν. Κάτι ἔκπακτο βέβαια συνέβαινε. Ἡ μητέρα ἔτρεμε σύγκορμη ἀπὸ τὴν συγκίνησι της...

Διευθύνθηκαν πρὸς τὸ θόρυβο ἐκεῖνο καὶ μπῆκαν σὲ ἄλλη κάμαρα, μικρότερη, ποὺ θύμιζε τὶς παραμυσένιες σάλες τῆς Χαλιμᾶς : Ποικιλόχρωμοι πλούσιοι τάπητες, διβάνια χρυσοκέντητα, τζάκι μὲ ἁρμονικὰ συμπλέγματα μορφῶν καὶ λουλουδιῶν, ἀναγλυφικὲς παραστασεις, ζωγραφιὲς με λαμπρὰ χρώματα· καὶ ὅλ' αὐτὰ μέσα στὸ ὑποβλητικο μισόφωτο ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικώτατα παφάζια. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ φαινότανε ὅτι μόλις τώρα εἶχε ἐγκαταλειφθεῖ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ. Τὸ φανέρωνε ἡ χαριτωμένη ἀταξία του. Σ' ἕνα διβάνι ἔβλεπε κανεὶς ἕνα ζευγάρι χρυσοκεντητα παπουτσάκια, γιὰ ποδαράκια μικροσκοπικά. Ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχαν ναργιλέδες ποὺ ἐκαπνιζαν ἀκομη. Ἐπάνω σὲ σμαλτοκόλλητα τραπεζάκια βρισκόνταν μπουκάλια με σερμπέτια, πιάτα μὲ γλυκίσματα, βαζα μὲ ἄνθη, πίπες μὲ κεχριμπαρενια ἐπισκόμια.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν ζωηρὴ τὴν προσοχὴ ἐκείνων ποὺ ἐμπῆκαν διὰ τῆς βιας, γιατὶ ἡ κραυγὲς τῶν γυναικῶν εἶχαν τώρα φθάσει στο κατακόρυφο, πίσω ἀπο μιὰ βαρεια Περσικὴ πορτιέρα.

— Γιὰ το Θεο, ἐφώναζε ἡ μητέρα, κάνετε γρήγορα, μοῦ σκοτωνουν τὴν κορη μου !

Ὁ Βαναρος αξιωματικὸς ἐτράβηξε ἀμέσως τὸ σπαθὶ καὶ μὲ τὸ ἄλλο χερι παραμερισε την πορτιερα. Ἰὸ θεαμα ποὺ παρουσιάστηκε τοτε στα ματια τους ἦταν περιεργο. Θα το διηγηθοῦμε στὸ ἑπομενο φύλλο, ὅπου θὰ ἰδοῦμε και το τραγικὸ τελος τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

Ὁ Ἱστοριοδίφης

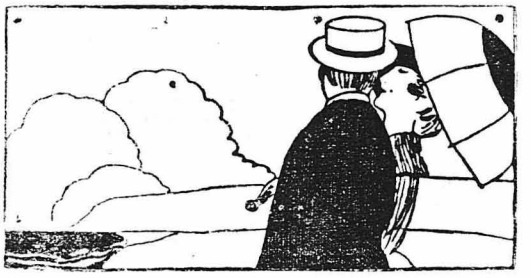

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Κλεάνθης ὁ Φρεάντλης ποὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πῶς ζοῦσε Ὁ θυμασμὸς τῶν δικαστῶν. Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Εὐρυφήμου. Πῶς ξέχασε τὸν φίλο του Λυσία. Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ὑπομονῆς. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρα. Πῶς ἔλυαν τὰς φιλονεικίας των. Ὁ ἑτοιμοθάνατος Δημόκριτος καὶ ἡ χορεμανὴς ἀνεψιά του.

Ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Κλεάνθης, παρεπέμφθη κάποτε στὸν Ἄρειο Πάγο, γιὰ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις σχετικὰς μὲ τοὺς πόρους τῆς ζωῆς του, γιατὶ ἂν καὶ πάμπτωχος, ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ βρισκόταν στὴν Ἀγορὰ συζητῶντας μὲ τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους.

Ὁ Κλεάνθης παρουσιάσθη πράγματι ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν γέρο περιβολάρη καὶ ἕναν γέρο μυλωνᾶ, ποὺς ὁποίους εἶχε πεῖ νὰ μαντήσουν στοὺς δικαστὰς ἀντ' αὐτοῦ. Πράγματι δέ, ὁ μὲν περιβολάρης ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ φιλόσοφος, μόλις βράδυαζε, ἐπήγαινε στὸ περιβόλι του καὶ κουβαλοῦσε νερὸ γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του, ὁ δὲ μυλωνᾶς ἐπιστοποίησεν ὅτι ὅλη τὴ νύχτα, ὁ φιλόσοφος τὸν βοηθοῦσε, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, στὸ ζύμωμα τοῦ ψωμιοῦ !

Οἱ δικασταί, κατάπληκτοι πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς, θέλησαν νὰ προσφέρουν στὸν Κλεάνθη διάφορα δῶρα. Ὁ Κλεάνθης ὅμως ἠρνήθη νὰ τὰ δεχθῇ. Εἰς ἀπάντησιν δὲ ἠρκέσθη μόνον νὰ πῇ:

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, γιατὶ κανέχω ἕναν μεγάλο θησαυρό : Τὴν ἐργασία μου !...

***

Ὁ φιλόσοφος Εὐρύφημος ὁ Συρακούσιος, μιὰ μέρα ποὺ πήγαινε νὰ προσευχηθῆ στὸν ναὸ τῆς Ἥρας, συνήντησε στὸ δρόμο, τὸν συνάδελφό του Λυσία. Θέλοντας δὲ νὰ τοῦ μιλήσῃ τὸν παρακάλεσε νὰ περιμένῃ μιὰ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ τὸ ναό, γιὰ νὰ φύγουν μαζί. Ὁ Λυσίας ἐκάθησε στωϊκώτατα στὸ περισσύλιο τοῦ ναοῦ, ὁ δὲ Εὐρύφημος ἐπῆγε καὶ γονάτισε μπρὸς στὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς, καὶ δὲν ἄργησε κατὰ τὴν συνήθειά του νὰ περιπέσῃ σὲ ἔκστασιν. Ὅταν τελείωσε τὴν προσευχή του, ἐβγῆκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη πόρτα τοῦ Ναοῦ καὶ ἔφυγε λησμονήσας τελείως τὸν Λυσία. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπῆγε πρὸς τὸ βράδυ στὴν Ἀγορὰ γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς συναδέλφους του. Μόλις ὅμως τὸν εἶδαν αὐτοί, τοῦ ἐξέφρασαν τὴν ἀνησυχία τους γιὰ τὸν Λυσία, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἡμέρα δὲν εἶχε φανεῖ μεταξύ των. Τότε μόλις ὁ Εὐρύφημος θυμήθηκε τὴν χθεσινὴ συνάντησή του μὲ τὸν φιλόσοφο...

Ἔτρεξεν ἀμέσως στὸν ναὸ τῆς Ἥρας, ὅπου καὶ βρῆκε τὸν Λυσία, καθισμένο στὴν ἴδια πέτρα στὴν ὁποίαν τὸν εἶχε ἀφίσει τὴν προηγουμένη, καὶ περιμένοντα ἡσυχώτατα τὸν φίλο του !...

***

Μία ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῶν μαθητῶν τοῦ Πυθαγόρα, ἦταν νὰ μὴ φιλονεικοῦν ποτὲ μεταξύ των. Ἐὰν δὲ καμμιὰ φορὰ τύχαινε νὰ τσακωθοῦν ἐπάνω σὲ κανένα φιλοσοφικὸ ζήτημα, ἐνοοῦσαν, πρὶν ἀπὸ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, νὰ δώσουν τὰ χέρια καὶ νὰ συμφιλιωθοῦν. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, σὲ μιὰ τέτοια περίσταση, ἔτρεξε στὸν φίλο του, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε φιλονεικίσει, καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἂς λησμονήσουμε τὴ φιλονεικία μας... Κρίνε μόνος σου ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μας ἔχει δίκηο.. Σοῦ ὁρκίζομαι νὰ σεβασθῶ τὴν ἀπόφασή σου...

— Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπήντησεν ὁ φίλος του. Ἔχεις λοιπὸν δίκηο ἐσὺ γιατὶ εἶχες τὸ θάρρος νὰρθῆς πρῶτος νὰ μ' εὕρῃς καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃς νὰ συμφιλιωθοῦμε !...

***

Οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ διηγοῦνται ὅτι ὁ φιλόσοφος Δημόκριτος ὅταν ἔγινε ἑκατὸν ἐννέα ἐτῶν, βαρέθηκε τὴ ζωή του. Γιὰ νὰ πεθάνῃ λοιπόν, ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ κάθε μέρα τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔβαινεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν ἐξ ἀσιτίας θάνατον. Ὅταν ἔφθασεν ὅμως στὰ τελευταῖα του, μιὰ ἀνεψιά του τὸν ἐπλησίασε στὸ κρεββάτι του καὶ τόν παρεκάλεσε νὰ ἀναβάλῃ τὸν θάνατό του γιὰ λίγες μέρες γιατὶ ἤθελε νὰ πάῃ σ' ἕνα γλέντι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἑπομένη. Ὁ Δημόκριτος τότε, συγκινηθεὶς—ἔτσι τοὐλάχιστον ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοὶ—ἐδέχθη νὰ .. ἀναβάλῃ τὸν θάνατό του γιὰ λίγον καιρό, διέταξε νὰ τοῦ φέρουν ζεστὸ ψωμί, καὶ ἔζησε τρεῖς ἀκόμη μέρες... μυρίζοντάς το μόνον !...